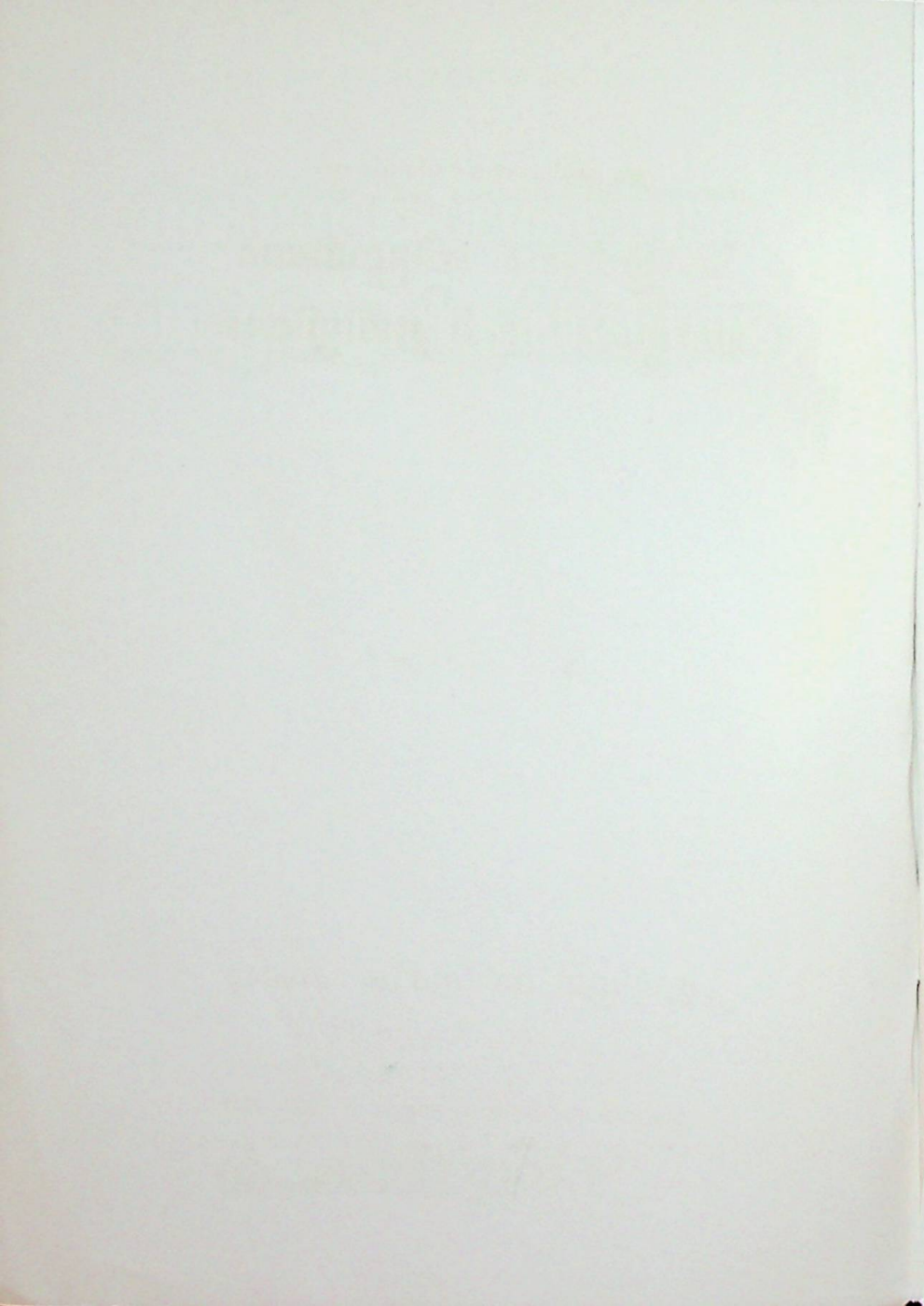

குறுந்தொகைச் செல்வம்

வாழ்க்கை விழுமியம் வாழ்விக்கும் தமிழியம்

சுமீழண்ணல்

குறுந்தொகைச் செல்வம்

வாழ்க்கை விழுமியம் வாழ்விக்கும் தமிழியம்

தமிழண்ணல்

தமிழ்ப் பயிற்சிக் களம்

புதிய தமிழியக்கம்

‘ஏரகம்’, 4/585 (732) சதாசிவ நகர்,

முதன்மைச் சாலை, மதுரை - 625 020.

பேசி : 0452-2533792 செல்-பேசி : 94430-64749

**இந்நூல் கோவை, 'சுற்பகம் பல்கலைக் கழகம்'
அறக்கட்டளை வழங்கிய பொருளுதவியுடன்
வெளியிடப்படுகிறது**

முதற்பதிப்பு : தி.வ.ஆண்டு 2040, சித்திரை (மே 2009)

உரிமை : ஆசிரியருக்கு

விலை உருவா 10/-

நூல் விவரம்

நூலின் பெயர்	:	வாழ்க்கை விழுமியம் வாழ்விக்கும் தமிழியம்
உரையாசிரியர் பெயர்	:	தமிழண்ணல்
நூலின் தன்மை	:	இலக்கியம் - அறிமுகம்
முதற்பதிப்பு	:	மே, 2009
தாளின் தன்மை	:	வெள்ளைத்தாள்
நூலின் அளவு	:	கிரவுன்
அச்சு எழுத்து அளவு	:	10 புள்ளி
பக்கங்கள்	:	32
விலை	:	உருவா 10/-
அச்சிட்டோர்	:	பிரகாஸ் ஆப்செட் அச்சகம்
ஒளி அச்சக் கோர்வை	:	ஐ கேட்சர், மதுரை
வெளியீடு	:	தமிழ்ப் பயிற்சிக்களம்

SELLING RIGHTS

MEENAKSHI PUTHAKA NILAYAM

Mayura Complex 48, Dhanappa Mudali Street, Madurai-625 001.

Tel: Off: 2345971 Resi: 2560517

Email: meenakshiputhakam@hotmail.com

குறுந்தொகைச் செல்வம்

வாழ்க்கை விழுமியம் வாழ்விக்கும் தமிழியம்

ஒப்பிலக்கியத்தில் “எதனையும் சிறந்தது சிறந்தது என்று கூறாதே, ஒரு சிறப்பையேனும் எடுத்துக் கூறு” என்பார்கள். குறுந்தொகை உலக மரபுவழிக் குறும்பாடல்களின் கருவூலம். தமிழ்ச் செவ்வியல் இலக்கியம் உலகச் செவ்வியல் இலக்கியங்களினின்றும் வேறுபடும் ஒரு தனித்தன்மையை உடையது அது என்ன?

தனித்தன்மை

- 1) கிரேக்கம், இலத்தின், சமஸ்கிருதம் போல்வனவற்றின் தொன்மையுடையனவற்றில் கடவுளர்கள், தேவதைகள், மனிதனுமல்லாத தேவ உலகினருமல்லாத கலப்பட மாந்தர்கள் இடம் பெறுவர்.

தமிழ்ப் பழம்பாடல்களில் இவ்வுலக மானிடர்கள் மட்டும் இடம்பெறுவர். அன்றாடம் நேரில்காணும் ஆணும் பெண்ணும் இயற்கையும் இவ்வுலகமுமே இடம்பெறக் காணலாம். பழங்கால நிலத்தை, இயற்கையை, விலங்கினம், பறவையினம் போன்றவற்றைக் கண்ணெதிரே, அதன் பருவநிலை வேறுபாடுகளுடன் பார்க்கலாம். அச்சுழல்களுக்கேற்ப வாழ்ந்த மனிதர்களைக் காணலாம். இன்று கிடைத்துள்ள 2381 பாடல்களும் தனித்தனிக் குறும் படங்களாகும்.

இங்கு முருகன், கடவுளார், புத்தேளிர் உலகம், கொல்லிப் பாவை, தாக்கணங்கு, சூரர மகளிர், அணங்கு என வருவன, அவற்றைப் பற்றியல்லாமல், மாந்தர் வாழ்வைப் பாட, ஆங்காங்கு துணையாக இடம்பெறுதல் மட்டுமே உண்டு.

- 2) ஏனைய உலக இலக்கியங்களில் நம்ப முடியாத அதியற்புத நிகழ்வுகள், இயற்கை இறந்த புனைவுகள் கூடுதலாக வரும். தமிழ்ச் செவ்விலக்கியத்தில் உயர்வு நவீனம், மிகமிகக் குறைவாக வருவதுடன், அது ஓரளவு நம்பக் கூடிய தன்மையுடன் அமையும்.
- 3) ஏனையவற்றில் பரலோகம், மேலுலக நிகழ்வுகள், மனித நிலைக்கு அப்பாற்பட்ட அனுபவங்கள், உலக வெறுப்புடன் கூடியதும் மேலுலகக் கற்பனை வாழ்வில் திளைப்பதும் போல்பவை கூடுதல். தமிழிலோ மேலுலகம் என்ற குறிப்புண்டு; மறு பிறவி பற்றிய குறிப்புண்டு. ஆனால் அவையும் இவ்வுலக வாழ்வைச் சிறப்பிக்கவே துணையாக அமையும். அவைபற்றிய வருணனைகள், விளக்கங்கள் எனவயும் இல்லை. வீடுபேறு என்பது விடுபடுவது. விடு-வீடு; முதனிலை திரிந்த தொழிற் பெயர். இவ்வுலக இன்பங்களை நெறிமுறைப்படி நுகர்ந்தபின், சிறிது சிறிதாகத் தொடங்கி ஆசை, பற்று, துன்பங்களினின்றும் முற்றிலும் விடுபட முயல்வதே வீடுபேறு. அதன்பின் நடப்பதை யாற்றிவார்? அதனால் 'வீடுபேறு' என்பதுடன் நிறுத்திக் கொண்ட தமிழனின் சமயமே, உலகச் சமயமாகும்.

இக் குறிப்புக்கள் தமிழ்ச் செவ்வியல் அனைத்திற்கும் பொருந்தும். காப்பியமாதலால், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலையில் இயற்கை இகந்த நிகழ்வுகள், நம்ப முடியாதவை சிற்சில இடம்பெரினும் மானுட வாழ்க்கை பற்றிய அழுத்தமான கருத்துக்களும் கற்பனைகளும் கூடுதலாகத் தலைமையிடம் பெறும்.

காம இன்ப உணர்வு

காம இன்ப உணர்வு என்பது சிற்றுவயிர்களுக்கும் இயல்புணர்ச்சியாகக் காணப்படுகிறது. செடி கொடி மரம் அனைய ஓரறிவுயிர்களும் மலர்களிலுள்ள மணத்தாலும் நிறத்தாலும் வண்டுகளை ஈர்த்து, அதன்வழி 'மகரந்தச் சேர்க்கை'யுற்று, இனவிருத்தி செய்கின்றன.

மாந்தர் உளவியலை ஆழ்ந்தாராய்ந்த சிக்மண்ட் பிராய்டு என்பார், சிறு குழந்தைகளிடம்கூடப் 'பாலுந்தல்' தோன்றி விடுவதாக விளக்கியுள்ளார். அவர்வழி வந்தவர்கள் உயிரினத்திற்குப் பாலுந்தலேயன்றி, 'உயர்வுந்தலும்' உண்டென்றனர். தான்வாழ, இன்புற, முன்னேற, வளர நினைப்பது அது.

ஏறத்தாழ மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே, உயிரினங்களை ஓரறிவுயிர் முதலாக, ஆறறிவுயிர் ஈறாகப் பகுத்ததை, தொல்காப்பியம் பதிவு செய்கிறது (மரபியல்). மரம் செடி கொடியனைய பயிரினங்கள் தொடுதல் (உறுதல்) உணர்வுடைய ஓரறிவுயிர்கள். மனிதன் மெய், வாய், மூக்கு, கண், செவி எனும் ஐயறிவுடன் ஆறாவதான பகுத்தறியும் - சிந்திக்கும் மனம் என்பதும் சேர்த்து, ஆறறிவுடையவன் எனப்பட்டான். இடைநின்ற விலங்கினம், பறவையினம் போல்வனவற்றுக்கும் 'மனம்' உண்டென்று ஒரு சாராரும் இல்லை என ஒருசாராரும் விவாதித்து வந்துள்ளனர்.

இவ்வுயிர்களுக்கு வயிற்றுப்பசி போல, பாலுந்தலாம் காமப்பசி (உடற்பசி) இயல்பாகவுண்டு. உடல்சார்ந்த இப் பாலுந்தலே 'காமம்'. இதனை இழிவுடையது எனக் கருதுதல் தகாது. இவை இரண்டும் தவிர தான் மேனிலைபெற, வளர, முன்னேற, பாராட்டப்பட வேண்டுமெனும் 'உயிர்ப்பசி'யும் ஒன்றுண்டு. இவையாவும் இயல்பானவை; பிறவியில் ஒட்டியவை.

இதனால் தமிழர்கள் மனித வாழ்வை அகம், புறம் எனக் கொண்டு, அகம் என்பதை மேலே சுட்டிய, காமஇன்ப உணர்வு

வழி, அகமனத்தினுள் நுகர்வதெனக் கண்டறிந்தனர். இந்த அகவாழ்வு செம்மைப்பட்டால், புற வாழ்வு நிலைகளும் செம்மைப்படும்.

தொடக்கத்தில் 'அகம்' எனும் பாலுணர்வு வாழ்வு விலங்கின வாழ்வாக இருந்தது. அதனை நெறிப்படுத்த, கட்டுப்படுத்த, ஒரு கட்டிற்குள் கொண்டுவர முயன்றதன் பயன் அகத்திணைப் படைப்பு. எனவே காதற்பாட்டு வேறு; அகத்திணைப் பாட்டு வேறு. அகத்திணைப் பாட்டு, ஆண்பெண் மன ஈடுபாடு, உறவு பற்றியது; குடும்பம், குடிவழி, ஊர் உலகச் சமுதாயத் தொடர்புடையது.

காதலன் காதலி, அல்லது கணவன் மனைவி, இவர்களின் பெற்றோர்கள், உற்ற தோழி தோழன் நண்பர்கள், இவர்களைக் காணும் அல்லது பேணும் உலகம். இவற்றை மட்டுமே கொண்டு, ஒரு சிறந்த, மரபுக்கட்டமைந்த இலக்கியத்தைப் படைத்தனர். இதில் ஆணது உடற்கட்டு, பருவநிலை, உலகத் தொடர்பு, இயற்கையிலமைந்த கூறுகள் ஒருபுறம்; பெண்ணது உடற்கட்டு, பருவநிலை, இன விருத்திக்கான வாழ்வுநிலை, உலகத் தொடர்பு, இயற்கையிலமைந்த கூறுகள் மறுபுறம்.

இதனால் மானுட வாழ்வு என்பது ஒரு கயிறு இழுப்புப் போட்டியானது. ஒரு சமயம் அவன் பக்கம் இழுப்பு அதிகம், கூடுதல் குறைகள், நிறைகள்; பிறிதொரு சமயம் அவள் பக்கம் ஈர்ப்பும் ஆற்றலும் மேலாண்மையும் கூடுதலாதல், நிறை குறைகள்.

இதனால் பெண்ணைக் கொண்டு, ஆணைத் திருத்தலாமே யன்றி, ஆணைக் கொண்டு திருத்தமமைவது மிக அரிதே என உணர்ந்தனர். இதனால் அகப் பாடல்களில், பெண்ணின் மனஉணர்வுகள் பற்றிய கருத்துக்களும் கற்பனைகளும் மிகுதியாக உள்ளன. ஆயினும் அப்பெண்ணின் மன உணர்வு நிலைகள் அனைத்தும் ஆணைப் பற்றியனவே. பத்தில் இரண்டு மூன்று விரிசுக்காடு வரும் ஆணின் மனஉணர்வுகள், பெண்ணைப்

பற்றியன. சுருக்கமாக அகப்பாடல்களாக இன்று கிடைக்கும் பாடல்கள் அனைத்திலும் இம் மனவுணர்வுப் படப்பிடிப்பைத் தவிர, பிற பல புற உலகப் புனைவுகள் மிகமிகக் குறைவு.

இதிலிருந்து ஓர் உண்மை புலனாகிறது. பலரும் இன்று வாதிடுவதுபோல, பழங்காலம் ஓர் 'ஆணாதிக்க' சமுதாயமாகவே காணப்படுகிறது. இதற்குப் பாடியவர்கள் குற்றவாளிகள் அல்லர். அவர்கள் கண்கண்ட உலகவழக்கைக் கருவாகக் கொண்டு, கவிதை படைத்தவர்கள். மென்மைமிகு உடலும் உணர்வுமுடைய பெண்ணுடன் சமுதாயம் விளையாடியது. இதற்கு ஆண்களே யன்றிப் பெண்களும் காரணமாகின்றனர். இன்றும் திரைப்படம், தொலைக்காட்சிகளைப் பார்த்தால், வெட்கத்தை விட்டுத் தங்களைத் தாங்களே விளம்பரப்படுத்தி, விலைபேசி விற்கும் பெண்களே, பிற பெண்களையும் கேவலப்படுத்துகின்றனர்.

ஆயினும் ஒரு பெண்ணாகப் பிறந்தவள் தன்னைக் காத்துக் கொள்ளவேண்டும்; பொறுமை காக்கவேண்டும்; ஆடவரை முடிந்தமட்டில் திருத்த முயலவேண்டும்; குடிவழி - குடும்பநல வாழ்வு நிலைகளை ஒரு கட்டமைப்புக்குள் கொண்டுவர சக உணர்வுடன் செயற்பட வேண்டும் என்பனவே தொடர்ந்து, திரும்பத் திரும்ப வலியுறுத்தப்படுகின்றன. சங்க அகப்பாடல்கள் பெண்களின் அகஉணர்வுகளுக்கு ஒரு வெளிப்பாடு தருவதன் மூலம் அவளைப் பக்குவப்படுத்த முயல்வது போலவும் அவளின் நற்குண, நற்செயல்களின் மூலம் ஆணையும் திருத்த முடியுமா என்பது போலவுமே பாடப் பெற்றுள்ளன.

ஆடவர்கள் இந்த வரம்புவேலிக்குக் கட்டுப்பட வேண்டும் என்ற, நடைமுறை வாழ்வை நிலைநாட்டுவது போன்ற மனப்போக்கு உருவாக்கி வளர்க்கப்பட்டுள்ளது. தீமையே தீமையை வளர்க்கும்; நன்மை நன்மையைத் தரும்; பெருந்தன்மை பெருந்தன்மையைத் தூண்டும் என்பன உண்மையானால், சங்கப் பாவலர்களின் உள்ளக் கிடக்கையை ஒரளவு உணரலாம்.

இதற்கு அடிப்படைச் சான்றாக மனைவி, இல்லாள் என்ற சொற்களையும் அவற்றுக்கு எதிர்ச்சொற்கள் இன்மையையும் குறிப்பிடலாம்; ஒரு சமுதாயம் வளர்க்க விரும்பிய பண்பாட்டின் விளைவு எனக் கருதலாம். 'மனைக்கு விளக்காகிய மடந்தை' என்றனர்; அவளைக் 'குலவிளக்கு' என அழைத்தனர். பாவேந்தர் 'குடும்ப விளக்கு' எனக் குறுங் காப்பியங்கள் எழுதியது அதன் தொடர்ச்சியே. 'அஞ்சவந்த மனைவியின் உரிமை' (1092) என்ற தொல்காப்பிய வழிப்பட்ட பல சான்றுகளும் இதை மெய்ப்பிக்கின்றன.

இவற்றாலெல்லாம் 'பெண்ணடிமை' தீர்ந்ததா எனத் தெரியவில்லை. பெண் தன்னை எண்ணி வருந்தவும் கண்ணீர் விடவும் அடிமை நிலை தீரவும் முயன்றமை மட்டுமே தெரிகிறது.

இனிக் குறுந்தொகையின் முதற்பாடலைக் காண்போம்:

செங்களம்படக் கொன்று அவுணர்த் தேய்த்த
செங்கோலம்பின் செங்கோட்டு யானை
கழல்தொடிச் சேய் குன்றம்
குருதிப் பூவின் குலைக்காந்தட்டே

இதன் பொருள் : போர்க்களம் இரத்தத்தால் சிவக்கும்படி, படைவரைக் கொன்று, அவுணர்களை அழித்தவனும் இரத்தம் பாடிந்து சிவந்த அம்பினையுடையவனும் இரத்தத்தால் சிவந்த தந்தங்களையுடைய யானைமீது வருபவனும் கழலயிட்ட தோள் வளையத்தை அணிந்தவனுமான செந்நிற முருகனின் குன்றம், இரத்தம் போல் சிவந்த குலையாகப் பூக்கும் செங்காந்தள் பூக்களை உடையது.

(அவுணர் - சூரபன்மா முதலிய அசுரர். தொடி-தோள் வளையம். சேய் - செந்நிறத்தன், முருகன். குருதி - இரத்தம். காந்தட்டு - காந்தளை உடையது.)

ஏதோ முருகனுறையும் மலையைப் பற்றிய பாடல் போல் உளது. முருகனின் குன்றம் செங்காந்தட் பூக்களையுடையது. அம்

முருகன் யார் என்பது முதல் மூன்றடிகளில் உளது. அகப் பாடல்கள் பற்றிய முழுமையான அனுபவ அறிவுடையவர்களுக்கே, இப்பாடற் கருத்து விளங்கும். இதற்கு அடிக்குறிப்பு எழுதியவர் 'தோழி கையுறை மறுத்தது' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மக்கள் தழையையே உடையாகவும் மரப்பட்டைகளை மரவுரியாகவும் அணிந்துகொண்டு வாழ்ந்த காலம் பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது. நூலாடை, பட்டாடை பற்றிய குறிப்புள்ள சங்க காலத்திலும் தழையுடை அணிவது, ஒரு சடங்காகத் தொடர்ந்துள்ளது.

இந்தியா முழுவதும் - குமரிக் கண்டம் உட்பட ஐவகை நிலங்களாகப் பரந்து, விரிந்து விளங்கின. வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ்கூறும் நல்லுலகிலும் ஓரளவு இவ் ஐவகை நிலத் தனித்தனி வாழ்வுமுறை தொடர்ந்துள்ளது.

ஐவகை நிலம் என்னும்போது, குமரிக்கண்டம் உட்பட்ட பழங்காலத் தமிழகத்தின் தொன்மை நன்குணரப்படுகிறது. ஒவ்வொரு நிலத்தில் வாழ்ந்தவர்களும் தத்தமக்கு எனத் தெய்வ வழிபாடு, தனிஉணவு வகை, தனிப்பட்ட தொழில்கள், இசைக் கருவிகள், யாழ் வகைகள், வட்டார வழக்கு முதலியன பெற்று, தனிமக்கட் தொகையினராக, குடிவழி, குலவழி, குடும்பவழி உட்பட வேறுபடத் திகழ்ந்துள்ளனர். மரம்செடி கொடி - மலர்கள் அனையவும் அவ்வப் பருவநிலையுடன் கூடிய நில இயல்புக்கு ஏற்ப வெவ்வேறாகத் திகழ்ந்துள்ளன.

இந்திய நாட்டை முழுமைப் பார்வையில் பாடிய, குறுங் கோழியூர்கிழார்,

தென்குமரி வடபெருங்கல்
குணகுட கடலா எல்லை
குன்று, மலை, காடு, நாடு
ஒன்றுபட்டு வழிமொழிய...

(புறம்.17)

பாண்டியரின் முன்னோர் ஆண்டதாகக் கூறுகிறார். அதில் நெய்தல், குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம் என்னும் நான்கு நிலங்களைக் குறிப்பிடுவதைக் காண்கிறோம்.

தழையுடை என்பது அத் தொல்பழங் காலத்தே, அவரவர் நிலத்தில் மிகுதியாகக் காணப்பட்ட தழை, பூக்களால் தைக்கப் பெற்றிருக்கும். ஒரு கன்னிப்பெண் தன் நிலப்பகுதிக்குரிய வற்றைக் கொண்ட தழையுடையையே அணிந்திருப்பாள். சிலபோது தலைவன் வேற்றுநிலத்தவனாயின் (குறிஞ்சி முல்லை அண்மை நிலங்கள், மருதம் நெய்தல் அண்மை நிலங்கள்), அவனது நிலத்திற்குரிய தழை பூக்களாலான தழை உடையைக் கொண்டு வந்திருப்பான்.

அக் காலத் தாயர், தம் மகள் தம் நிலத்திற்குரியதல்லாத பூக்களாலான கண்ணி, மாலைகளை அணிந்திருப்பதைக் கண்டால் ஐயப்பட்டு, அவளை வீட்டினுள் வைத்துக் காக்க முற்படுவர். இவ்வாறே தழையுடை வேறுபாடு காணினும், தலைவிபால் ஐயம் கொள்ள நேரும்.

ஒரு சமயம் இரவில், களவுக் காலத்தில் காதலனைச் சந்தித்துத் திரும்பும் காதலி, தலைவன் தந்த பூங்கண்ணி முதலியவற்றை, மறுநாட்காலை திரும்பும்போது அவற்றை உதிர்த்துவிட்டு வந்தாள் எனக் குறிக்கப்படுகிறது. (குறு.312)

இவ்வாறு பழங்கால இயற்கைச் சூழல், மக்கள் வாழ்வுநிலை, நாட்டுப்புறப் பாடல்கள், அவற்றால் உருவான அகத்திணைப் பாட்டு இலக்கிய மரபுகள் எல்லாம் தெரிந்தவராலேதான், அகப்பாட்டின் பொருள் முழுமையாகத் தெளிவுபடும். இதனை உலகப்பொது இலக்கியத்திற்குள் தமிழ் தந்த தனிப்பண்புள்ள இலக்கியம் எனலாம். எனினும் இத் தனித்தன்மை உடைய இவை, உலகப்பொது மாந்தரனைவருக்கும் கால, இடவேறுபாடின்றிப் பாடப் பெற்றிருப்பதுதான் வியப்பினுள் வியப்பாக இருக்கிறது.

மேலே குறித்த குறுந்தொகை அகப்பாட்டில், 'தோழி கையுறை மறுத்தது' என்பதை, அடிக் குறிப்பாளர் எங்ஙனம் கண்டு கொண்டார்?

அங்கு வந்த தலைவன் வேட்டையாடும் குறிஞ்சி நிலத்தவன்; அவளும் அந் நிலத்தவளே. எனினும் வெவ்வேறு குன்றுகளைச் சார்ந்த ஊரினர். அன்று ஆடவர் வேட்டையாடப் போவார், மனைவியர் குடும்பக் கடமைகளை ஆற்றுவார். அதனால் திணைப் புனத்தில், பறவைகள் கதிர்களைக் கொத்திப் போகாதவாறு, கன்னிப் பெண்களைக் காவலுக்கு அனுப்புவார். அக் கன்னிப் பெண்கள் குளிர் தட்டை முதலான கிளிகடி கருவிகளை வைத்துப் பறவைகளை விரட்டுவர். சிலபோது மழை பெய்தால், அனைவரும் கூடி, அருவியில் ஆடி, பாடி மகிழ்வார். இதனால் வேட்டையாடி வரும் காளை ஒருவனுக்கும் திணைப்புனம் காக்கும் கன்னி ஒருத்திக்கும் காதல் ஏற்படுவது ஒரு வழக்காறாயிற்று. இதனால் களவுமணம் என்பது, குறிஞ்சி நிலத்தில் கூடுதலாக நிகழவும் அதுபற்றிய பாடல்கள் அங்கு மிகுதியாகப் பாடப்படவும் நேர்ந்தன.

தலைவன் இப் பாடலில் ஒரு தழையுடையுடன் நிற்கின்றான். அவன் பகுதியில் செங்காந்தட்டூக்கள் மிகுதி. ஆதலால் அப் பூக்களாலான தழையுடை அவன் கையிலிருக்கிறது.

அவன் அப்பக்கம் வரும்போதெல்லாம் தலைவியைப் பார்த்துக் காதல் கொண்டான். தன் காதலை அவள் ஏற்பாளா என அறியவே, அவன் தழையுடையுடன் வந்துள்ளான். அக் கால மரபுப்படி அத் தழையுடையை தோழியும் தலைவியுமாகிய அவர்கள் ஏற்றால், உடன்படுவதாகப் பொருள்; மறுத்தால் காதலை ஏற்கவில்லை என்பதாகும். இப்போது தோழி தழையுடையை ஏற்க மறுக்கின்றாள். எவ்வாறு மறுக்கின்றாள்?

எங்களுடைய முருகனுறையும் மலையிலும் செங்காந்தட் பூக்கள் நிரம்ப உள்ளன என்று கூறுகிறாள். அப்படி

யானால், எங்களிடமே இருப்பதால், நீ தருவது வேண்டாம் என்பது குறிப்பு.

பொதுவாகச் சங்கப் பாடல்களை உற்றுநோக்கிப் படித்தால், நம் இன்றைய பேச்சு நடைபோல இருக்கும். சொற்கள் மட்டுமே சிறிது கடினமாகப்படும். அதுவும் அகராதி வைத்துப் படிக்கும்போது மிகுதியும் விளங்கிவிடும்.

இன்று ஒருவர், 'உங்களுக்கு ஆவின் நெய் வாங்கி வந்துள்ளேன்' என்றால், 'ஐயோ, நான் இப்பொழுதுதானே வாங்கி வந்தேன். எங்களிடம் இருக்கிறதே' என்றால், மற்றவர் தருவது 'வேண்டாம்' என்பது பொருள்.

இப் பாடலிலும் குருதிபோல் - இரத்தம்போல் பூக்கின்ற செங்காந்தட் பூக்கள் எங்கள் மலையிலும் இருக்கின்றன என்று தோழி சொன்னது, தலைவன் தருவதை 'வேண்டாம்' எனச் சொல்லாமற் சொன்னதாகும்.

இதனைக் கூற்றெச்சம் (கூற்று - சொல். ஒரு சொல் எஞ்சி நிற்கின்ற சொல்லெச்சம்) என்பர். அது பாட்டுக்குள் இல்லை.

இது தோழி சொன்னது; தலைவனிடம் சொன்னது; அவன் காதலை ஏற்க மறுத்துச் சொன்னது என்பன எல்லாம் பாடலில் இல்லாமலே, உய்த்துணரப்படுகின்றன. இதனைத் தொல்காப்பியர் 'முன்னம்' என்ற இலக்கியக் கொள்கையாகக் குறிப்பார்.

முன்னம் - முகக்குறிப்பு. ஒரு பாடலில் இவ்வாறு அக்கூற்று யாரால், யாருக்கு, எச் சூழலில் கூறப்பட்டது என்பதைக் கேட்பவர் அல்லது படிப்பவர் உணருமாறு குறிப்பாக வைத்துப் பாடுவதும் முன்னமேயாகும். அப்பாடலே, தன்னைப் பற்றிய இவை அனைத்தையும் உணர்த்த வேண்டுமாம். சங்க அகப்பாடல்கள் அனைத்திலும், ஒருசில புறப்பாடல்களிலும் இவ் உத்தித் திறனைக் காணலாம்.

இன்று நாடகம் எழுதுபவர், திரைக் கதைகளுக்கு 'உரையாடல்' எழுதுபவர், யார் கூற்றாக எழுதுகிறாரோ, அவருக்கேற்ப அவ்வுரையாடலை எழுத வேண்டுமல்லவா? சங்கப் பாடல்கள் இவ் உரையாடல் நாடக உத்திகளை இன்றும் கற்பிக்கவல்லன.

இன்று நாடகமாந்தரைக் குறிப்பிட்டுவிட்டு, அவர் பேசும் உரையாடலை எழுதுகிறார்கள். சங்ககாலத்தில் பாடலைப் படித்துவிட்டு, அது யார், யாரிடம் பேசியதென உய்த்துணர வைத்தனர். இதுவே கவிதையிற் சிறந்த கவிதையின் அடையாளமாகும்.

நல்ல குடும்பம்

சங்க அகப் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒரு தனி நாடகம். ஒரு பாடலுக்கும் அடுத்ததற்கும் அல்லது பிறிதொன்றற்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லை. 1863 அகத்திணைப் பாடல்கள் கிடைத்துள்ளன.

இவை ஒவ்வொன்றும் ஒருகூற்று நாடகங்கள். ஒருவர் கூறுவதாக வரும் இதில், அதைக் கேட்பவர் யார், எச்சுழலில் எதற்காகக் கூறப்பட்டது என்பன போலும் பிற யாவும் உய்த்துணரப் படுமாறு அஃது அமையும். பெரும்பாலான அகத்திணைப் பாடல்கள் 'பிரிவு' பற்றியன அல்லது பிரிவு நிமித்தம் பற்றியன. தலைவன் களவு, கற்பு இருநிலையிலும் பிரிவது, பிரிவால் தலைவி வருந்துவது, தோழி பிரிவால் வாடும் தலைவியை ஏதேனும் ஒருவகையில் தேற்றுவது, தலைவி ஆற்றியிருக்க முயல்வது, பிரிய நினைப்பவன் சிறிது காலந் தாழ்த்தித் தலைவியைத் தேற்றிப் பின்பு பிரிவது, தோழி பிரிவை விலக்கமுயல்வது; பிரிவுக்கு உடன்படுவது, உடன்போக்கில் பெற்றோரைப் பிரிவது, மகளைப் பிரிய நேர்ந்ததாய் வருந்துவது, பிரிந்தவன் திரும்புவது என இவ்வாறு பிரிவு அவலம் பற்றியவையே, பல்வேறு கற்பனை நயம்பட முக்காற் பங்கிற்கு மேல் பாடப்பட்டுள்ளன. உண்மை அன்பின் வெளிப்பாட்டுக்கும் மனத்தைப் பக்குவப் படுத்தவும் இவை உதவுவன.

பரத்தையர்ப் பிரிவு மட்டுமே கொடுமையானது. அது அன்றைய சமுதாயங்களில் காணப்பட்டதொரு குறையேயாகும். இன்றும் பழைய மரபுகளைப் போற்றத் துடிக்கும் பிரிட்டனில் எண்ணாயிரம் உரிமம் பெற்ற பரத்தையர்கள் உள்ளனர். பிற ஐரோப்பிய, அமெரிக்க நாடுகள் பற்றிக் கேட்கவேண்டாம். தொல்காப்பியர் இதனைக் குறிப்பிடும் பொழுதெல்லாம், கற்பியலில் 'கொடுமை ஒழுக்கம்', 'அடங்கா ஒழுக்கம்', 'பேணா ஒழுக்கம்' என்றே கூறுகின்றார். சமுதாயக் குற்றத்தைப் புலவர்மீதும் இலக்கியத்தின்மீதும் சுமத்துவது 'அவசரப் புத்தி'யின் விளைவு. புலவர்கள் 'நாணத்தில் பிரியா நல்வழிப் படுத்து', தம்மாலியன்றவரை, சமுதாயத்தைத் திருத்தும் நோக்குடன் இவ்வகைப் பாடல்களைப் புனைந்திருப்பது, கல்வியல்லார் காணத்தகும் உண்மையாகும்.

முதற்கண் சிறு அளவிலான நல்ல குடும்பம் பற்றியும் பெண்களின் கற்புடை வாழ்வு பற்றியும் அவர்தம் இல்லறக் கடமைகள் பற்றியும் வரும் பாடல்களைக் காண்போம்.

பின்னர் 'காமம்' பற்றி விளக்கும் பாடல்களையும் உண்மைக் காதல் பற்றிய புனைவுகள் சிலவற்றையும் காண்போம். மனித வாழ்வில் இக் காதல், காமம், குடும்பம் பற்றியவையே தலைமை வாய்ந்த, என்றுமுள மானுட விழுமியங்களாகும்.

முனிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்
கழுவுறு கலிங்கம் கழாஅது உடஇ
குவளை உண்கண் குய்ப்புகை கழுமத்
தான்துழந்து அட்ட தீம்புளிப் பாகர்
'இனிது' எனக் கணவன் உண்டலின்
நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே (167)

திருமணமான புதிது; அவளோ தாய்வீட்டில் செல்லமாக வளர்ந்தவள். அடுப்படிப் பக்கம் எட்டிப் பார்த்ததும் இல்லை. இப்போது தன் கணவனுக்குத் தான் சமைத்து, அவனை உண்ண வைத்து அழகுபார்க்க ஆசைப்பட்டாள். இப்பாடலில்

ஒவ்வொரு சொல்லும் அவ்வவ் இடத்திற்கு மிகப் பொருத்தமானதாக இருப்பதைப் பலமுறை படித்து இலக்கிய இன்பம் நுகரலாம்.

முளிதயிர் - கட்டித்தயிர். செங்காந்தட் பூ வேலியோரம் பூப்பது. அதன் இதழ்கள் கைவிரல்கள் போல் நீண்டிருக்கும். அப் பூப் போன்ற மெல்லிய விரலால், கட்டித்தயிரைப் பிசைந்தாளாம். அவ்வாறு பிசைந்த கையைக் கழுவிய கையோடு, கலிங்கமாகிய உயரிய பட்டாடையில் துடைத்துக் கொண்டாள். அழுக்காகி விட்டதென்று அதை மாற்றாமல், அப்படியே சரிசெய்து உடுத்திக் கொண்டு தாளிதம் செய்யும்போது குவளை மலர்கள் போலும் கண்களில், 'சூய்'யென எழும் புகைபடிந்து, நீர் அரும்புகிறது. அங்ஙனம் விரைந்து, தானாக மிக முயன்று சமைத்த புளிச்சோறு எப்படியிருக்குமோ என அவளுக்கு ஒரு தயக்கம், அச்சம். அது எப்படி இருந்ததென்று யாருக்கும் தெரியாது. அவனோ அவளிடம் அன்பைப் பொழியும் கணவன். அதனால் 'நன்றாக இருக்கிறது; இனிதாக இருக்கிறது' என்று சொல்லிக் கொண்டே உண்டானாம். அதனைப் பார்த்த அவளுக்கு உள்ளுள் சிரிப்பு. சுமாராக இருந்தாலும், தன்னை மகிழ்விப்பதற்காக, அவ்வாறு சொல்லிக் கொண்டு உண்ணுகிறான் என அவள் மனத்துக்குத் தெரிகிறது. அந்த மனத்தின் அன்பு, இந்த மனத்தினுள் மகிழ்ச்சியை விளைவிப்பதால், அவள் முகம் மிக நுட்பமாக மலர்ந்து மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்துகிறது.

புதிய மணமக்கள் எப்படியுள்ளார்கள் என்று பார்க்க வந்த செவிலித்தாய், மறைந்துநின்று இக் காட்சியைக் கண்டாள். தான் கண்டதை அப்படியே நற்றாயாம் பெற்ற தாயிடம் சொல்வதாக இப் பாடலின் பின்புலம் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

'கடிநகர்க்குச் சென்ற செவிலித்தாய் நற்றாய்க்கு உரைத்தது' - என்பது இகன் அடிக்குறிப்பு. கடிநகர் - திருமணம் முடித்தபின் வாழும் வளமனை. (நகர் - வளமனை என்றும் பொருள்படும்.) கடி - பல பொருள் ஒரு சொல்; உரிச்சொல் அடைமொழி.

கட்டிய பட்டாடையோடு சமையலில் ஈடுபட்டது. அவளது முன் அனுபவமின்மையைக் காட்டும். அதிலேயே துடைத்துக் கொள்வது, அழுக்குப் படிவதையும் மறந்து சமையலில் ஈடுபடுவதை உணர்த்துகிறது. 'தான் துழன்று அட்ட' - சமையல் செய்வதற்குள் அவள் பட்டபாடு பெரிதென்பதை உணர்த்துகிறது. அப்படிச் சமைத்தால், அது எப்படி இருக்கும் என்று கூறவா வேண்டும்? 'இனிது என' என்பதில் 'என' என்பது முக்கியமானது. 'நன்றாயிருக்கிறது' என்று வாய்பேசாமலே, விரைந்து 'தின்றுவிட்டுப்' போவாரும் உலகிலுளர். இவனோ அவளை மகிழ்விக்க வேண்டுமென்றே, 'இனிது' எனப் பாராட்டிச் சொல்லிக் கொண்டே உண்டானாம். இதில் கணவன்மார்க்கு ஒரு பாடம் உளது. மனைவியைச் சிறிதளவாவது பாராட்டத் தெரிய வேண்டும். அவளுக்கோ அனைத்தும் உள்ளுள் புலனாவதால், 'நுண்ணிதின்' முகமலர்ச்சியைக் காட்டுகிறாள். சீனர்கள் சுவையான இலக்கியக் காட்சிகளை, அழகிய ஓவியமாக எழுதி, அதன் எதிரே பாடலையும் எழுதி, நல்ல வண்ணமிடு சுவரொட்டிகளை, கண்ணில் படுமாறு வீடுகளிலும் அலுவலகங்களிலும் பள்ளிகளிலும் பொது இடங்களிலும் ஒட்டி வைப்பார்களாம். அதனால் அங்கு இலக்கியம் பொதுமக்களால் நன்கு உணர்ந்து போற்றப்படுகிறது. தமிழிலும் வீடுகள்தோறும் ஒட்டிவைக்கக் கூடிய, அழகிய ஓவியக் காட்சி இது.

திருமகள் வந்தாள்

மருமகளாக, செல்வம்

குவிந்தது பெருமனையாக!

பொதுவாகத் தமிழர்களுக்கு ஒரு நம்பிக்கை உண்டு. ஒரு பெண் வாழ்க்கைப்பட்டு வந்ததிலிருந்து, வறுமை மனையாக இருந்தது வளமனையாயிற்று என்பர். அவள் காலடி எடுத்துவைத்த நேரம் என்பர். அவள் வந்தபிறகு, அக்குடும்பத்தை வழிநடத்திய பெருமையால், திறமையால் அது படிப்படியாகச் செல்வமனை ஆகியிருக்கும்.

செல்வம் பெருகப் பெருக அக் குடும்பத் தலைவன் - அவள் கணவன் தடுமாறிப் போவதுண்டு. அவள் சிக்கனத்தால் சேர்த்ததை, அவன் சிதறடித்துத் தீர்த்துப் பழைய வறியநிலைக்குக் கொண்டு போவதுண்டு. இன்றைய நடைமுறையிலும் இதைக் காணலாம்.

தமிழர்கள் அன்று வாழ்ந்தமை மலர்களால் ஆனதுபோல் முழுமையும் சூழ்ந்திருந்துள்ளது. உடையும் அணிகளும் தழைகளும் மலர்களுமே. தழை, மலர்களைக் கொய்வது, தைப்பது, உடுப்பது, அணிவது, அவ்வாறு புத்தம் புது தழையுடைகளுடன் நீராடுவது, ஆடிப் பாடுவது, விழாக் கொண்டாடுவது அவர்களின் இன்பப் பொழுதுபோக்காக இருந்துள்ளது.

தலைவன் இவ்வாறு பரத்தையருடன் ஆடிப்பாடி, அந்த அடையாளம் குலையாமலும் மாறாமலும் தன் வீட்டிற்கு வந்துள்ளான். இதைப் பார்த்த ஊரார் அவனைப் பழிக்கின்றனர். 'வறுமை வாய்ப்பட்டு, வாடிக் கிடந்த குடும்பத்தில், இவள் வந்ததுமுதல் செல்வம் செழித்துக் குடும்பம் தழைத்தது. இவளோ இப்படிப் பரத்தையருடன் ஆடித் திரிந்து அலங்கோலமாய் வருகின்றானே எனப் பழிக்கின்றனர்.

இதனைத் தோழியும் சிலபோது அறிவரும் அவனிடம் கூறி, இடித்துரைத்துத் திருத்த முயல்கின்றனர். சங்க அகப் பாடல்கள், அவன் பரத்தையருடன் ஆடித் திரிந்ததைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவதில்லை; அப்படித் திரிந்தவன் நாணும்படியாக இடித்துரைப்பன போன்ற காட்சிகளையே பாடியுள்ளனர். சமுதாயம் இருந்தநிலை வேறு; அதைத் திருத்தமுயன்ற இலக்கிய நிலை வேறு.

உடுத்தும் தொடுத்தும் பூண்டும் செரீஇயும்
தழையணிப் பொலிந்த ஆயமொடு துவன்றி
விழவொடு வருதி நீயே; இஃதோ
ஓரான் வல்சிச் சீரில் வாழ்க்கை

பெருநலக் குறுமகள் வந்தென

இனிவிழவாயிற்று என்னும்இவ் வூரே (295)

(ஆயம் - மகளிர் கூட்டம், பரத்தையர். துவன்றி - சேர்ந்து ஆடுதல். ஓர் ஆன் வல்சி - ஒரு பசவினால் வரும் வருவாயைக் கொண்டு உணவுண்டு வாழ்தல். வல்சி-உணவு. குறுமகள் - இளைய மனைவி. விழவு என்பது ஒரு மரபுத் தொடராய்ச் செல்வச் செழிப்பு, கொண்டாட்டம் எல்லாவற்றையும் குறித்தது.)

தலைவன் பரத்தையருடன் ஒன்றுகூடி, தழை பூக்களைக் கொய்து ஆடையாக உடுத்தும் மாலையாகத் தொடுத்தும் அணிகலனாக அணிந்தும் தலையிற் செருகியும் இவ்வாறு தழையணிகளால் அழகுபடுத்திக் கொண்டு விளையாடினான். “அவ்வாறு கொண்டாடிய அடையாளத்துடன் வீட்டிற்கு நீ வருகின்றாயே, உன் பழைய நிலையை எண்ணிப் பார்த்தாயா”, என்று கேட்பது இது.

“முன்பு ஒரு பசுவைக் கொண்டு, அதனால் வரும் வருமானத்தை மட்டும் கொண்டு, சாப்பிட்டு வயிறுகழுவி வாழ்ந்தவன் நீ. அப்படிப்பட்ட சிறப்பற்ற வாழ்க்கை வாழ்ந்த உன் வீட்டிற்கு, பெருமைமிகு நலம் பலவும் பெற்ற இவ் இளைய பெண், மனைவியாக வந்த காலந் தொடங்கி, உன் குடும்பம் செல்வத்தில் செழிக்கத் தொடங்கியது. இவ்வூரார் இதனைச் சுட்டிக்காட்டி உன்னைப் பழிப்பதை நீ அறியவில்லையா,” என இடித்துக் கூறுகின்றனர்.

இதன் அடிக்குறிப்பு, ‘வாயில் வேண்டிச் சென்ற கிழவற்குத் தோழி உரைத்தது’ என்று உளது. தலைவன் இவ்வாறு வந்து, வீட்டினுள் நுழையுமுன் தோழியிடம், தன் மனைவியைச் சமாதானம் செய்து வைக்கும்படி வாயில் வேண்டுகின்றான் (வாயில் - தூதாகச் சென்று சமரசம் பேச வேண்டுதல்). கிழவன் - உரிமையுடைய கணவன். அப்போது தோழி, ஊரார் பழிப்பதை அவனுக்குக் கூறி இடித்துரைத்தது என்று அடிக்குறிப்பாளர் எழுகியுள்ளார். இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியருமாகிய

தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள்இது அறிவர் தலைவனைக் கடிந்துரைத்துத் திருத்த முயன்றதாக எழுதியுள்ளனர்.

புத்தர் இன்று வந்தால், 'சில புறச்சூழல்கள், மாற்றங்கள் தவிர, பிற அகச் சூழல்கள் பலவும் தம் காலத்தது போலவே இருக்கக் காண்பார்' எனச்சில வரலாற்றாசிரியர்கள் எழுதியுள்ளனர். சங்கப் பாடல்கள் பலவும், இதையே காட்டுகின்றன.

கணவன்தவறுபட நடந்தானாயினும், அதைப் பொறுத்து, தன் இல்லறக் கடமைகளை ஆற்றியிருப்பதே அறநெறி என்கிறாள் ஒரு மனைவி. "திருமனைப் பலகடம் பூண்ட பெருமுது பெண்டி ரேம் ஆகிய நமக்கே" (181). "வயது முதிர்ந்த பெண்டிராகிய நமக்கு, திருநிறைந்த மனைக்குரிய பல கடமைகளை ஆற்றியிருப்பதே நல்லதன்றி, அவரைப் பழித்துப் பேசுதலால் பயனென்ன" என்று தோழியிடம் கூறுகிறாள். அவ்வாறு புறத்தொழுக்கம் போய்த் திரும்பிய கணவனை இன்முகம் திரியாது வரவேற்கின்றாள் ஒரு மனைவி. இது கடவுட் கற்பு' (தெய்வத் தன்மையுடைய கற்பு) எனப்படுகிறது. இது முறையல்லவே என்று கூறிய தோழியிடம், "அவன் சான்றோன் என்பதுடன், அவனைக் கடிதல் கூடாதென்றும் அக் கற்புடை மனைவி வாதிடுகிறாள். "சான்றோர், புகழும் முன்னர் நாணுப, பழியாங்கு ஒல்பவோ காணுங் காலே" (252) என்று பொதுப் படக் கூறிலும், தன் கணவன் மீதுள்ள அன்பினால் கூறியதே இது.

இலக்கியத்தில் பிரிவையும் அவல உணர்வுகளையும் படைப்பதையே, உலகெங்குமுள்ள இலக்கியங்களிற் காண்கின்றோம்.

சங்ககாலச் சமுதாயம் வீரநிலைக் காலத் தொடர்ச்சி யாகும். ஆடவரின் உடற்கட்டும் மனைவியரின் மகப்பேற்றுக் காலமும் அவனை, அன்று பரத்தையரை நாடவைத்துள்ளன. இதற்காக அன்றையச் சமுதாயம் முழுவதும் இக்குறை ஒன்றே நிரம்பி இருந்ததாகக் கருதிவிடுதல் கூடாது.

காதலர்களின் உண்மை அன்பைப் பற்றிய பாடல்கள் மிகப்பலவுள். வினைமேற் சென்ற தலைவன், நீண்ட தூரத்திலிருந்து திரும்பி வரும்பொழுது, தன் தேர்ப்பாகனிடம் கூறுவதாக வரும் பாடல்கள் அவன் கொண்டிருந்த அன்பை வெளிப்படுத்துவன.

காதல் உறவில் அன்றும் இன்றும் ஓர் அச்சம் மீக்கூர்ந்து உளது. இருவரும் மனம் ஒன்றி இணைந்தனராயினும், அங்ஙனம் பழகி, மெய்யுறு புணர்ச்சி நிகழும்வரை சமமான மனநிலை இருக்கும். முதன்முறை கூடியபின் அவன் தன்னை மறந்துவிடக் கூடாதே என்றும் அவனைவிடத் தன்னுடலில், புணர்ச்சியினால் லேற்படும் வேறுபாடுகள் மிகுதியாகத் தென்படத் தொடங்குவதனாலும் ஒரு பெண்ணுக்கே அச்சமும் நாணமும் மிகுகிறது. இந்தத் தவிப்பைப் போக்க, அவன் முதற்கூட்டத்தின் பின் குளுரைத்துப் பிரிவதாகவும், 'பிரியேன் பிரியின் உயிர் திரியேன்' என்று கூறுவதாகவும் பாடியுள்ளனர்.

வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே; வாள்நுதல்
மனையுறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிர் என
நமக்குரைத் தோரும் தாமே

அழாஅல் தோழி அழுங்குவர் செலவே (135)

'பிரிவாரோ' என அச்சப்பட்ட தலைவிக்கு, அக்காலத்தில் தோழி சொன்ன ஆறுதல் இது. இன்று 'மனையுறை' மகளிராக குடும்பக் கடமைகளை ஆற்றும் நிலை மாறிவிட்டது. இருவரும் 'வினையே (வேலையே, தொழிலே) நம் இருவர்க்கும் உயிர்' என்று, இருவரும் வெவ்வேறிடங்களுக்குப் பிரிந்துபோய் வேலை பார்க்கின்றனர். இந் நிலையிலும் காதலில் பிரிவோ, தொய்வோ மாறுதலோ ஏற்படக் கூடும் என்ற அச்சமும் தயக்கமும் பெண்ணையே பெரிதும் பாதிக்கின்றன.

முதலிற் காட்டிய 'செங்களம்பட' எனத் தொடங்கும் பாடலை, மீண்டும் எண்ணிப் பார்ப்போம்.

செங்காம்படக் கொன்று அவுணர்த் தேய்த்த
செங்கோல் அம்பின் செங்கோட்டி யானை
கழல்தொடிச் சேஎய் குன்றம்
குருதிப் பூவின் குலைக்காந்தட்டே.

தோழி கையுறை (பரிசுப் பொருளாகிய தழையுடையை) மறுத்தது ஏன்? பெண்கள் எளிதில் காதல் வயப்பட்டுவிடக் கூடாது. தங்களை எளிதில் பெற, இடம்தரவே கூடாது. தங்களின் அருமை உணர்ந்து ஓர் ஆடவனின் நடத்தை, பண்பு, திறமை, நம்பிக்கையுடைமை போன்றவற்றைத் தீர ஆராய்ந்த பின்பே, துன்னைத் தொட அனுமதிக்கலாம்.

இத்தற்காப்புணர்ச்சியை ஊட்டுவதாகக் குறுந்தொகைப் பாட்டு உளது. அதிலும் முருகன் சேஎய் - செந்நிறத்தன். இப்பாடலில் எத்தனை செந்நிறம் வருகிறது? செங்களம், செங்கோல், செங்கோடு, குருதிச் செந்நிறப்பூ, இவை யாவும் 'அச்சம்' என்ற 'உரு'வை (Image) விளைவிப்பன. அதாவது தலைவனது இக் காதல் அத்துணை எளிதன்று; நிலையான அன்புடையார்க்கே இது உரியது என்பன போன்ற மன உணர்வுகளை, எதிரே நிற்பவனிடம் விளைவிப்பன இவை. இப்பாடலை மேனாட்டுத் திறனாய்வாளர் படிக்க நேர்ந்தால், இதிலுள்ள உருக்காட்சியை எடுத்துக் காட்டி வியந்திருப்பர்.

**உலகக் காதலர்களுக்கு
ஒப்பற்ற வழிகாட்டி**

யாயும் ஞாயும் யார்ஆகியரோ?
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்?
யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்?
செம்புலப் பெயல்நீர் போல
அன்புடை நெஞ்சம்தாம்கலந்தனவே

(40)

சங்க அகப் பாடல்களில் ஒருவரது இயற்பெயர் இடம் பெறாது. அதுவே அதன் உலகப் பொதுமையைக் காட்டும்.

எங்கோ பிறந்து, எங்கோ வளர்ந்திருவர் காதல்கொண்டு, ஈருடல் ஒருயிர்போல் ஒன்றுபடும் காதல் புனிதமானது. 'இக் காதலால் உயிர் தளிர்க்கும்' (1106) என்பார் திருவள்ளுவர்.

“என்தாயும் உன்தாயும் யார்யாரோ? என் தந்தைக்கும் உன் தந்தைக்கும் என்ன உறவு? யானும் நீயும் இதுநாள் வரை ஒருவரை ஒருவர் எவ்வழியில் அறிந்திருந்தோம்? எதுவுமில்லை. இருந்தும் செம்மண் நிலத்தில் பெய்த வானத்து மழைநீர் அதனுடன் கலந்து ஒன்றாகிவிடுவதுபோல, நமது அன்புள்ள நெஞ்சங்களும் ஒன்று கலந்தன!” - இவ்வாறு காதலன் முதன் முக்தர்கூடியதும், காதலி அஞ்சுவது கண்டு, அவளிடம் தன் காதலின் சிறப்பைக் கூறுவது இது.

இதன் புலவர் பெயர் தெரியவில்லை. ஏடு கிடைத்துள்ளது; ஆனால் அதில் பாடிய புலவர் பெயரில்லை. அதனால் 'செம்புலப் பெயல்நீர்போல' என்ற உவமையின் பெருமையை உணர்ந்து, அப்புலவர்க்கு அத்தொடரையே பெயராக்கி, 'செம்புலப் பெயலீரார்' எனத் தொகுத்தவர் குறித்துள்ளனர். இவ்வாறு பாடலில் பெயர் குறிக்கப்பட்ட பாவலர்கள் பலராவர். இது பாட்டு வேறு, பாடியவர் வேறு என்று பிரிக்காமல், இரண்டையும் ஒன்றாக்கிப் பெயர் சூட்டிய, தொகுப்பாளர்களின் இலக்கியத் திறனாய்வு உணர்வை வெளிப்படுத்துகிறது.

இலண்டன் நகரில் சுரங்கத் தொடர்வண்டியில், பயணிகள் படித்தின்புறுமாறு, உலகிற் சிறந்த குறுங்கவிதைகளை அச்சிட்டு, அவற்றின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புடன் ஒட்டி வைக்கின்றனர். அவ்வகையில் இப்பாடல் 2001-இல், அத்தொடர் வண்டியில் தேர்வு செய்யப்பட்டு, அச்சிட்டு ஒட்டிவைக்கப் பெற்றிருக்கிறது என்பதொன்றே, இதன் பெருமையைப் பறைசாற்றும்.

நம் சங்கப் பாடல்கள் அனைத்தையும் ஆங்கிலத்திலும் உலகப் பெருமொழிகளிலும் மொழிபெயர்த்துப் பரப்பினால், நம் இலக்கியச் சிறப்பை அறிந்து உலகம் போற்றும். இப் பணியை உடனடியாக நிறைவேற்றும் பொறுப்பு, இன்று நம்மிடம் உளது.

காமம் காமம் என்பர்

காமம் என்பதுதான் என்ன?

தமிழில் காதல், காமம் என இரண்டு சொற்கள் உள்ளன. இவற்றுக்கு ஈடான சொற்களைப் பிற மொழிகளில் தேட வேண்டும். காதல் உள்ளம் சார்ந்து பின்னர் உடலையும் சார்ந்தது. காமம் உடல்சார்ந்த உணர்வு; அது உள்ளம் சார்ந்த ஒன்றுதலுக்கு இட்டுச்செல்ல வேண்டும்.

காமம் என்ற சொல் இழிவுடையதன்று. உலகில் பிறந்த உயிர்களுக்கு இயல்பாயமைந்த தன்மை இது. இவ் ஐம்புல இன்பத்தை மனிதர்கள் தவிர்த்தல் இயலாது, உடற்குறை, மனக்குறை இருந்தாலன்றி. உலகிற் பல நாடுகளில் உரிமம் பெற்ற பரத்தையர்கள் வாழ்கின்றனர். பல நட்சத்திர விடுதிகள் இதை ஒரு தொழிலாக நடத்துகின்றன. மகளிரே தம் உடலை விற்கும், விற்று வருமானம் தேடும் வாழ்வும் பெருகி வருகிறது.

இவற்றினூடே உண்மையான உள்ளன்புடைய காதலும் அளவானமைந்த காமம் துய்த்தலும் உலகில் நிலைபெற இருக்கின்றன என்பதை மறத்தலாகாது.

இதனை ஒரு 'பாலியற்கல்வி' போல, தமிழில் தொன்மை புடைய தொல்காப்பியம், சங்கப்பாடல்கள், திருக்குறள் எல்லாம் சுற்பிக்கின்றன என்றே கூறலாம். நேரே பாடநூல்கள், அல்லது ஆய்வு நூல்கள் போலாது, இலக்கிய வழி, மாந்தரின் மனத்தை அவை அழுத்தமாகப் பக்குவப்படுத்த முயல்கின்றன.

மிளைக் கந்தன் என்ற சங்கப் புலவர், காமம் பற்றிய பொருள் விளக்கம் (Definition) ஒன்றை, இரண்டு பாடல்களில் தந்துள்ளார். ஒன்று காதலன் தன்தோழனுக்குக் கூறுவதாகவும் மற்றொன்று தோழன் (பாங்கன்) தன் தலைவனுக்குக் கூறுவதாகவும் பாடப்பெற்றுள்ளன.

பசி எடுத்து உண்பது போன்றதுதான் காமமும். ஆனால் உணவுக் கட்டுப்பாட்டில் எத்தனை வகைகள் உள்ளன; உணவே மருந்தென்பது பற்றிய ஆய்வுகள் எத்தனை?

காம இன்ப உணர்வாகிய உடற்பசி தீர்ப்பதில், இதை விடக் கூடுதலான நெறிமுறைகள் பின்பற்றப்பட வேண்டும். அதுவோ திடீரெனத் தோன்றி மறைவது. திருவள்ளுவர் அதைத் 'தும்மல்' போல், திடீரெனத் தோன்றி மறையும் என்பார் (1253). எனவே அதற்கு நாம் அடிமையாகாமல், அதை நம் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்திருக்க வேண்டும்.

காமம் காமம் என்ப, காமம்

அணங்கும் பிணியும் அன்றே, நுணங்கிக்

கடுத்தலும் தணிதலும் இன்றே, யானை

குளகுமென்று ஆள்மதம் போலப்

பாணியும் உடைத்து அது காணுநர்ப் பெறினே (136)

காமம் காமம் என்று எல்லாம் காமமயம் என்பதுபோல் பலர் அதனையே பெரிதாகப் பேசி, அதனை ஒரு குறைபோலவும் பழிக்கின்றனர். அது ஒன்றும் அத்துணைப் பெரிதன்று; சிறிது பொழுது தோன்றி உடனே மறையும் போதை போன்றது.

சிலர் அதைப் பிறர்நம்மை வருத்துவதால் வந்தது என்பர்; மற்றும் சிலர் அதை நோய் என்பர். இரண்டும் உண்மையன்று.

காமம் எப்பொழுதும் ஒருவரிடம் நுண்ணிதாய்த் தொற்றி, வெப்பத்தைப் பெருக்கிப் பிறகு அதைத் தணித்து நிலைபெறுவதுமன்று.

யானை 'குளகு' எனப்படும் ஒரு தழையைத் தின்றால் அதற்கு மதம் தோன்றிவிடும்; உடனே சிறிது நேரத்தில் அது மறைந்துவிடும். அதைப்போல ஒருவர் தம் மனத்திற்கு உகந்த ஒருவரைக் காணப்பெற்றால், உடனே அது அச்சமயத்தில் வெளிப்படும்; சிறிது காலம் நீட்டித்தால் அவ் உணர்வு மாறிவிடும்.

காமம் காமம் என்ப காமம்

அணங்கும் பிணியும் அன்றே; நினைப்பின்

முதைச்சுவல் கலித்த முற்றாஇளம்புல்

மூதா தைவந்தாங்கு

விருந்தே காமம் பெருந்தோ னோயே (204)

முதல் இரண்டு அடிகளும் ஒன்றுபோலவே இருக்கக் காணலாம். மிளைக் கந்தன் 'காமம்' என்பதை விளக்குவதற்கே இப் பாடல்களைப் பாடினார் என்பது தேற்றம். தெய்வம் அணங்கியதால் அல்லது பிறர் வருத்தியதால் காமம் வருவதில்லை. சிலர் 'காம நோய்' என்று சொல்வதுபோல் இது ஒரு நோயுமன்று.

பொருளியலில் 'பயன்பாட்டு எல்லை' பற்றிய ஒரு 'தேற்றம்' உண்டு. ஒருவரிடம் நான்கு மகிழுந்து இருக்கலாம். நான்கிலும் ஒரே சமயத்தில், தான் ஒரு பெருஞ்செல்வர் என்பதைக் காட்டுவதற்காகப் பயணம் செய்ய இயலாது.

ஒருவன் எவ்வளவு பசித்தாலும் அல்லது முயன்றாலும் ஐந்தாறு ஆப்பிள் பழங்களைச் சாப்பிடலாம். இன்னும் ஒன்று, இன்னும் ஒன்று என்று தின்கொண்டே போக முடியாது. ஓர் எல்லைக்கு அப்பால் வெறுப்பு ஏற்படும். முன்னர் இனித்த அதுவே தீராத் துன்பமாய்த் தோற்றும். கட்டாயப்படுத்தி, அடித்துத் தின்னச் சொல்லுங்கள், பார்க்கலாம்.

காமஇன்பம் நுகர்வார்க்கும் மீண்டும் மீண்டும் அதிலேயே நாட்டம் ஏற்படும். சிலர் அதுவே வாழ்வாக மூழ்குவாரும் உளர். காமத்தை முற்ற முடிய அனுபவித்துத் தீர்தல் என்பது இயலாது; கூடாது. அஃதோர் உளவியலும் உடலியலும் சார்ந்தது. கள்ளுக்கும் (மதுவுக்கும்) காமத்திற்கும் ஒரு தொடர்புண்டு. இரண்டிலும் மேன்மேலும் வேண்டும் என்றே தோன்றும். முற்ற முடியாது என்பதே அதன் உட்கிடை.

மிளைக்கந்தன் சொல்கிற உவமைதான், உலகக் காதலர்களுக்கும் ஒரு பாடமாக அமைகிறது.

நினைப்பின் - சிந்தித்தால். முதைச் சுவல் கலித்த - பழைய தரிசாகக் கிடந்த மேட்டுநிலத்தில் தழைத்த, முற்றா இளம்புல் - வளராத இளம்புல்லை. மூதா தைவந்தாங்கு - முதிய பசு, கறித்துத் தின்ன முடியாமல், நாவால் தடவி இன்புற்றாற் போல. காமம் விருந்தே - காமம் ஒவ்வொரு முறையும் புதிய புதிய இன்பம் போலத் தோன்றும்; அதாவது நுகர்ந்து தீராது. பெரிய வலிய தோளையுடைய தலைவனுக்கு, அவன் தோழன் சொன்ன இவ் அறிவுரை அனைவருக்கும் பொருந்தும்.

ஊழ்வினை சேர்த்துவைத்த

ஊறவுத் திருமணம்

தமிழ் மன்பதை மரபில் அத்தை மகளை, மாமன் மகன் 'கட்டிக் கொள்வது', ஒரோ வழி உரிமை பற்றியதாகக் கருதப்பட்டது. ஆயினும் சில குடும்பங்களில் சச்சரவு, ஒற்றுமை இன்மை காரணமாக இதை இருவீட்டாரும் எதிர்ப்பதுண்டு.

சிறு வயதில் குடும்பங்கள் ஒற்றுமையாக இருந்தபோது, சிறுவனாக இருந்த காதலன் சிறுமியாக இருந்த அவளுடைய கூந்தலைப் பிடித்து இழுக்கவே, அவள் இவனுடைய சிறிய தலைமுடியைப் பிடித்திழுத்துக் கொண்டு ஓடுவாளாம். இவர்களின் குடுமிப்பிடி சண்டையைச் செவிலித்தாயர் தடுக்க எவ்வளவு முயன்றும் முடியாதபடி, எவ்விதக் காரணமில்லாமலே, சிறுசிறு சண்டைகள் ஓயாது நடக்குமாம்.

இவ்வாறு சண்டையிட்டுக் கொண்டவர்கள், வளர்ந்து மணப் பருவம் எய்தியபோது, ஒருவர்மீது ஒருவர் காதல் கொண்டார்கள். ஆனால் குடும்பமோ, இடையிலேற்பட்ட சண்டையினால் பிளவுபட்டுக் கிடந்தது. இந்நிலையில் அவர்கள் பெற்றோருக்குத் தெரியாமல் 'உடன்போக்கு' மேற்கொண்டனர். இவர்களைச் சிறுவயது முதல் அறிந்த சிலர் எதிரே வழியில் வந்தனர். அவர்களுக்கு ஒரே வியப்பு. அவ்வாறு அன்று, சண்டையிட்டுக் கொண்டவர்களா, இரண்டிரண்டாகச் சேர்த்துக் கட்டிய

மாலைபோன்று, ஒருவருடன் ஒருவர் இணைந்து, மணமக்களாக எதிரே செல்கிறார்கள்? கண்டோர் தம் வியப்பை வெளிப்படுத்தும் பாட்டு இது. முன்பு 'யானும் நீயும் எவ்வழிஅறிதும்' என்ற, முன்பின் தொடர்போ, உறவோ இல்லாதவர்கள் கொண்ட காதலைப் பார்த்த நாம், இப்போது உறவுடையார் காதலைப் பார்க்கின்றோம்.

இவன்இவள் ஐம்பால் பற்றவும், இவள்இவன்
புந்தலை ஓரி வாங்குநள் பரியவும்
காதற் செவிலியர் தவிர்ப்பவும் தவிராது
எதில் சிறுசெரு உறுப மன்னோ!
நல்லமன்றம்ம பாலே மெல்லியல்
துணைமலர்ப் பிணையல் அன்னஇவர்
மணமகிழ் இயற்கை காட்டியோயே (229)

(ஐம்பால் - பெண்ணின் கூந்தல். ஓரி - ஆணின் தலைமுடி. பரிதல் - ஓடுதல். ஏதில் - காரணமில்லாத சண்டை. பால் - ஊழ்வினை. ஒருவரை ஒருவர் காதல் கொள்ள நேர்வது முன்னைய ஊழால் என நம்பினர். பிணையல்-மாலை. துணைமலர்-ஒன்றற்கொன்று பொருத்தமான இரண்டுமலர்களைச் சேர்த்துக் கட்டுதல். மணமகிழ் - மணந்துகொண்டு மகிழ்தல்.)

சிறிய மாரிடர் விளைக்கும் அளப்பரிய காதலன்பு

காதலன் திருமணம் செய்யாது காலங்கடத்துவதைப் பழித்துப் பேசினாள் தோழி; தலைவிக்கு அது பொறுக்கவில்லை. தங்கள் காதல் எல்லையற்ற, அளப்பரிய சிறப்புடையது. அதற்கு ஈடு இணை இல்லை என்றாள் அவள். தலைவன் தன்னை உறுதியாக விரைவில் திருமணம் செய்து கொள்வான் என்ற நம்பிக்கையில், தோழியிடம் தலைவி பேசுவது இது. (இயற்பழித்தல் - தோழிதலைவன் இயல்பைப் பழித்துப் பேசுதல். இயற்பட மொழிதல் - தலைவி தலைவன் இயல்பைப் போற்றிப் பேசுதல்.)

நிலத்தினும் பெரிதே, வானினும் உயர்ந்தன்று

நீரினும் ஆரளவு இன்றே, சாரல்

கருங்கோல் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு

பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடுநட்பே (3)

காதலன் மலைநாடன். அம்மலைச் சாரலில், கரிய அடித் தண்டினை உடைய குறிஞ்சிப் பூக்கள், மலைமுகடெல்லாம் மூடும்படி அத்துணை அழகாகச் சில்லென்று பூத்திருக்கும். சிறிய பூக்கள் கொத்துக் கொத்தாகப் படர்ந்திருக்கும். மலைத் தேனடை, சூரிய வட்டம்போல், மிகப் பெரிதாக இருக்கும். சின்னஞ்சிறிய பூக்களைக் கொண்டு, மிகப் பெரிய தேனடையைக் கட்டும் மலைநாடனொடு நான் கொண்ட நட்பும் அத்தகையதே. அது நிலவுலகைவிடப் பெரியது; வானைவிட உயர்ந்தது; கடல்நீரை விட அளத்தற்கரிய ஆழமுடையது. (எங்கள் காதல் பிறர் கருதுவதுபோல் எளிதானதன்று; அழிவற்றது, அளப்பரியது.)

பெண்களுக்கு ஓர் இயல்புண்டு; தாங்கள் தங்களுக்குரியவரைப் பற்றிக் குறை கூறுவார்கள்; ஆனால் பிறர் குறைசொல்லப் பொறுக்கமாட்டார்கள். இங்கு தோழி தன் காதலன்மீது குறைப்பட்டது, தலைவிக்குப் பொறுக்கவில்லை. அதை மறுத்து உணர்ச்சிப் பெருக்கில் இவ்வாறு பேசுகிறாள்.

ஒருமனப் பட்டவர்க்குத் திருமணமாம்

உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி வெள்ளமாய்ப் பாய்கிறது

களவுக் காதலென்பது ஓரிரு மாதங்களில் திருமணத்தில் முடிந்துவிட வேண்டுமென்பதே தமிழர் பண்பாடு. சங்க இலக்கியத்தில் களவுப் பாடல்கள் எல்லாம், ஏதேனும் ஒருவகையில் கற்பை நோக்கியனவாக இருக்கும். தோழியின் கூற்றுக்கள் பெரும்பாலும் தலைவனைத் திருமணத்திற்குத் தூண்டும் நோக்கிலேயே அமைந்திருக்கும். நச்சினார்க்கினியர், வடமொழிக் காந்தர்வ மணத்துடன், இக் களவுக் காதலை ஒப்பிடும்பொழுது, “கந்தருவர்க்குக் கற்பின்றி அமையவும் பெறும். ஈண்டுக் கற்பின்றிக் களவே அமையாதென்றற்குக்

‘துறையமை’ என்றார்” என எழுதியுள்ளார். (களவியல் - நூ.1). கந்தருவ மணம் என்பது, திருமணம் செய்து கொள்ளாமலே, அப்படியே வாழலாம். தமிழர் சமுதாயத்தில், உடன்போக்கில் இருவரும் தனித்துப் போனாலும் அது, ‘நாடறி நன்மணத்தில்’ முடிதல் வேண்டும்.

தலைவன் தலைவியின் பெற்றோரிடம் பெண்கேட்டு வந்து, அவர்களும் ஒப்புதல் கூறிவிட்டனர். இந் நற்செய்தியைச் செவிலித்தாய் கூறக்கேட்ட தோழி அளவற்ற மகிழ்ச்சியடைந்தாள். அந்த உணர்ச்சிப் பெருக்கை வெளிப்படுத்தும் பாடல் இது.

அரும்பெறல் அமிழ்தம் ஆர்பத மாக
பெரும்பெயர் உலகம் பெறீஇயரோ, அன்னை
தம்மில் தமதுஉண் டன்ன சினைதொறும்
தீம்பழம் தூங்கும் பலவின்
ஓங்குமலை நாடனை வரும்என்றோளே (83)

அவன் உயரமான குறிஞ்சி மலைநாடன். அங்கு பலாமரக் கிளைதொறும் இனிய பலாப்பழம் தொங்கும். அதுதரும் இனிய சுவை, தான் கட்டிய தங்களது சொந்த வீட்டிலிருந்து, தன் முயற்சியால் தான் தேடிய செல்வத்தைக் கொண்டு தங்கள் குடும்பம் உண்டு சிறந்து வாழும்போது பெறும் இன்பம் போன்றது. அத்தகையவன் திருமணத்திற்கான ஆயத்தங்களோடு வருகின்றான் என்ற நற்செய்தியைச் செவிலித்தாய் கூறினாள். அவள் பெறுதற்கரிய அமிழ்தத்தை உண்ணும் உணவாகப் பெறக் கூடிய மிக்கபுகழுடைய துறக்கவுலக இன்பத்தையும் அடைவாளாக! (ஆர்பதம் - உண்ணும் உணவு. பெரும் பெயர் உலகம் - எல்லோரும்பெரிதாகப் புகழும் மேல் உலகம். இங்கு அவையும் இவ்வுலக வாழ்வைச் சிறப்பாகப் போற்றத் துணைக் கூறாக வருதல் காண்க. தமது - தாம் தேடிய செல்வம். தூங்கும் - தொங்கும்.)

தம்மில்இருந்து தமதுபாத்து உண்டற்றால்

அம்மா அரிவை முயக்கு

(1107)

என்ற குறளை ஒப்புநோக்குக. வெண்பூதனார் இக்குறளை எடுத்தாள்வது, தொடரொப்புமையால் புலனாகிறது. ஓங்குமலை நாடனின் பலாப்பழம் போலவே, திருமணமானதும் தலைவிக்குக் காதலின்பம் வாய்க்குமாதலின், அவன் நாட்டின் மேல் ஏற்றி இவ்வுவமை கூறப்படுகிறது. தடையின்றித் தாய் ஒப்புக் கொண்டாலே, அது எல்லோரும் ஒப்புக் கொண்டதாகும். பலாப் பழத்தின் இன்சுவையைத் தரும் நாடனைத் திருமணம் செய்ய வருவனென்ற தாய், அமிழ்த்ததை உண்டு, மேலுலக இன்பத்தையே பெறட்டும் என்றது உணர்ச்சிப் பெருக்கின் வெளிப்பாடு.

காதலர்கள் திருமணம் செய்துகொண்டு, தனிக்குடும்பமாகித் தங்கள் முயற்சியில் பொருளிட்டி, அவ்வாறு தாம் தேடியதைப் பிறர்க்கும் கொடுத்துத் தாமும் நுகர்ந்து வாழும் இல்லற வாழ்வில் பெறும் இன்பம் துறக்கவுலக அமிழ்தம் உண்டு வாழ்தற்கு நிகரானது என்ற தொனிப் பொருள்படப் பாடியுள்ளமை; தமிழ்ப் பண்பாடாகும்.

அகவாழ்வு கற்பிக்கும்

அரிய விழுமியங்கள்

களவு என்பது, பெற்றோர் அறியாது காதல் கொள்வது. பெற்றோர் பார்த்துச் செய்துவைத்த திருமணங்களும் மிகுதியாக நடந்துள. ஆனால் அவை பாடுபொருளாவதில் ஒரு சுவையில்லை. அதனால் இக் களவுக் காதல் பற்றியே புலவர்கள் விரும்பிப் புனைந்துள்ளனர். ஆனால் களவொழுக்கம் இரண்டு திங்களுக்குள் முடிய வேண்டும்; திருமணம் ஆக வேண்டும் என்ற சமுதாய நிலை அன்று இருந்தது. சிலபோது இக்கால எல்லை நீட்டிக்க நேர்தல் உண்டு. ஒரு பெண்ணை மணப்பவன், 'பரிசீம்' போட்டு, பெண்ணுக்கு வேண்டியன கொடுத்து மணக்கவேண்டும். அதற்கான செல்வத்தைத் தேடிவர, அவன் பிரிவான். பொருள்தேடி வந்து, பரிசீம்போட்டு, அவளை மணப்பான். பொருள் தேடி வரப்

போவதை, “வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிதல்” என்பர் (வரைவு - திருமணம். இது சிறு பிரிவாகவே அமையும்.)

ஒரு தலைவன் இவ்வாறு வரைவை (திருமணத்தை) இடைவைத்துப் பிரிந்தவன், திரும்பக் காலத் தாழ்வானது. இகனால் தலைவி வருந்தினாள்; அவள் உடல் வாடி நிறம் மாறிக் கறுத்துச் சிறுத்துப் போனது. இதனைப் ‘பசலைநோய்’ என்பர். இந்நிறம் மாறும் பசலை நோய் விரைவில் நீங்கிவிடும்; தலைவன் விரைவில் வந்து மணப்பான் என்று தோழி ஆறுதல் கூறுவது பாடற்பொருள். இதனைப் பாடிய ‘மதுரைக் கணக்காயன் மகன் நக்கீரன்’, அரிய கருத்துக்களைப் பொதிந்து வைத்துள்ளார்.

அழியல் ஆயிழை அன்புபெரிது உடையன்
பழியும் அஞ்சும் பயமலை நாடன்
நில்லாமையே நிலையிற் றாகலின்
நல்லிசை வேட்ட நயனுடை நெஞ்சின்
கடப்பாட் டாளனுடைப்பொருள் போலத்
தங்குதற் குரியதன்று நின்
அங்கலுழ் மேனிப் பாஅய பசப்பே (143)

அழியல் ஆயிழை - தலைவியே வருந்தாதே. தலைவன் பிசுந்த அன்புடையவன்; மேலும் பழிக்கு அஞ்சபவன். அப் பயன்மிசுந்த வளமான மலைநாடன் விரைவில் வருவான். உன் மேனியில் படர்ந்த பசலைநோய் உடனே நீங்கும்! இதுதான் பாடலின் கருத்து.

கணக்காயன் என்றால் நூல்களைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியன். மதுரையிலிருந்த அத்தகைய கணக்காயரின் மகன் நக்கீரன். அகத்திணையில், ‘காமத்துக் காழில் கனி’ என்பது போலப் பாடல்களும் சிறப்புடையன. அவை வெறுமனே காதல் என்று கூறி, காமத்தை எல்லை கடக்கவைத்து, மனித குலத்தை நஞ்சுட்டி மாய்க்கும் பாடல்கள் அல்ல.

உலகில் ‘நில்லாமையே நிலையிற்று’ என்று கூறுகின்றார், நக்கீரர். ‘உலகில் நிலையாக இருப்பது நிலையாமையே’

என்பதை, ஒவ்வொருவரும் உணர்ந்தால் நல்லது. தீயவழியில் பொருள் சேர்ப்போர் இதை உணர மறுக்கின்றனர். நல்ல பெயரெடுக்க வேண்டும் என்ற ஆசையுடைய, அன்புகனிந்த நெஞ்சினையுடைய, உலகிற்கு கைம்மாறு வேண்டாது உதவுவதையே கடமையாக எண்ணுகின்ற ஒருவனைக் 'கடப்பாட்டாளன்' என்று குறிப்பிடுகிறார் அவர். 'கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு' என்ற ஒப்புரவாளனைப் பற்றிய திருக்குறளை, இது நினைப்பூட்டுகிறது. அத்தகையவனிடம் சேர்கின்ற செல்வம் அவனிடம் நிலையாகத்தங்காது, யாருக்காவது உதவப் போய்விடுமாம்! அதுபோல உன்பசலை நோய் - பிரிவுத் துன்பம் போய்விடும் என்று சொல்கிறார் தோழி! ஆனாலும் இதிலடங்கியுள்ள மனித நேய - மானுட விழுமியம் அனைவரது சிந்தனைக்கும் உரியது.

காரைக்குடியில் அழகப்ப வள்ளல் தம் செல்வம் முழுவதையும் கல்வி வளர்ச்சிக்குக் கொடுத்துவிட்டார்; தம் மானிகையையும் பெண்கள் கல்லூரிக்குத் தந்துவிட்டார். அவருக்குப் பிறகு ஒருகாலத்தில் அங்கு பேசுவந்த தந்தை பெரியார். "அழகப்பர் சேர்த்த செல்வம் அவருக்கே உரிய செல்வம்ஆனது" என்றார். அவர் அச் செல்வத்தைத் தமக்கென்றும் தம் குடும்பத்திற்கென்றும் முடக்கியிருக்கலாம். காலப்போக்கில் அது கைமாறிப் போயிருக்கும். பின்னாளில் அவர் வழி வந்தவர்கள் பெயரைச் சொல்வதாக, ஆகியிருக்குமேதவிர, அவர் பெயரைச் சொல்லாது. 'நில்லாமையே நிலையிற்று' அல்லவா? கடப்பாட்டாளனுடைய செல்வம் அவனிடம் நில்லாது; பிறர்க்குப் பயன்படுமாறு உடனே அவன் கையைவிட்டுப்போய் விடும். 'ஈத்துவக்கும் இன்பம்' அறிந்தவனிடம், கைப்பொருள் தங்காது. இன்றும் அழகப்பர் பல்கலைக் கழகமும் கல்லூரிகளும் பல நூறாயிரம் மாணவர்களும் அழகப்பர் பெயரையே சொல்வதால், அவர் சேர்த்த செல்வம் இன்றும் அவர்தம் செல்வமாகவே விளங்குகிறது என்ற தந்தை பெரியாரின் கூற்று எத்துணைப் பொருத்தமென எண்ணிப் பாருங்கள்!

செவ்விலக்கியக் களப் பயிற்சித் தொடர்
Training in Classical Thamizh Literature

சான்றிதழ் வகுப்பு
Certificate Course

மாண்புமிகு 'கலைஞர்' அவர்களின் அரிய
முயற்சியால், இந்திய நடுவணரசு நம்
அமிழ்தினும் இனிய தமிழ்மொழியை
செவ்வியற் **செம்மொழி**

Classical Language

என, திருவள்ளுவராண்டு ௨௦௩௬ (12.10.2004)
அன்று அறிவித்தது.

- ☆ இது தமிழுக்கு வாய்த்துள்ள - சோழப்பேரரசுக் காலத்துக்கு அடுத்த -
இரண்டாம் மறுமலர்ச்சிக் காலம்.
- ☆ இதைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, தமிழராகப் பிறந்த
ஒவ்வொருவரும், தமிழ்ச் செவ்விலக்கிய அறிமுகம் பெற
வேண்டும்.
- ☆ மிக எளிய இனிய புதிய முறையில், தமிழண்ணல் எழுதும் சிறு
நூல்கள், முதற்கண் பயிற்சிக்கள அறிமுக நூல்களாகும்.
- ☆ இது இருமொழிப் பயிற்சியாக (தமிழ், ஆங்கிலம்) வளரும்.
ஆர்வமுடைய மையங்கள் அனைத்திலும் நடத்தப்பெறும்.
உலகளாவிய நிலையில் அஞ்சல்வழி, கணினி வழிகளிலும்
கற்பிக்கப்பெறும்.

தொடர்பு கொள்க

தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
கற்பகம் பல்கலைக் கழகம்
கோயம்புத்தூர் 641 021

தமிழண்ணல்
ஏரகம், சதாசிவநகர்
முதன்மைச் சாலை
மதுரை 625 020